

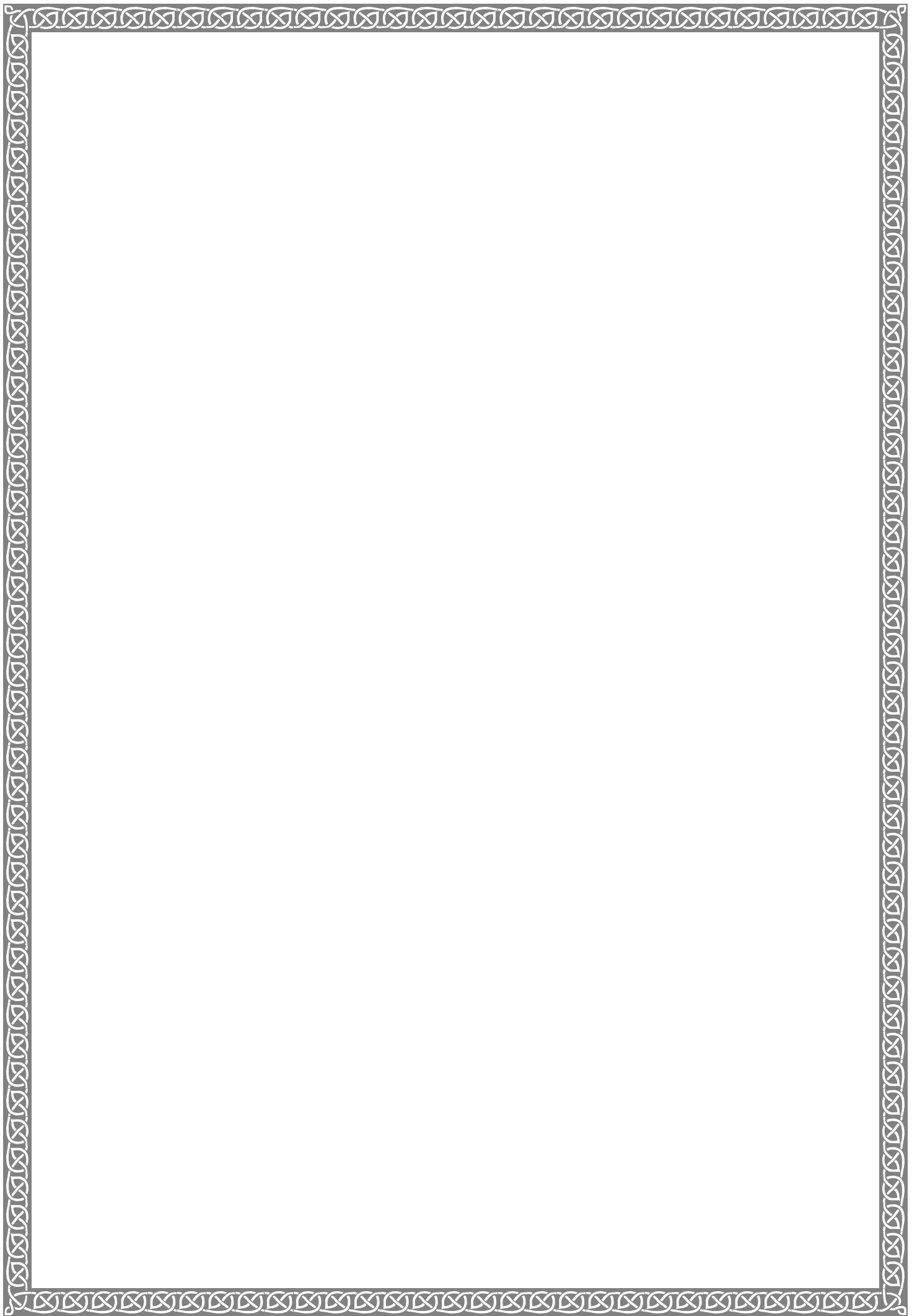
בס"ד

עבודת קודש

במשניות פסחים

פרק: ט'

6

צדיק'ל! לפניך שאלות, (זהירות, הן קצת מטעות), כתוב לידן כן או

כו או לא!

	האם המזיד בפסח הראשון, יעשה את הפסח השני ?
	האם הטמא ומי שהיה בדרך רחוקה בראשון, והזיד בשני, חייב כרת ?
	האם השוגג והנאנס בראשון, והזיד בשני, חייב כרת ?
	האם השוגג והנאנס בראשון, ששגג או נאנס בשני, חייב כרת ?
	האם "מן המודיעים ולחויץ", הוי דרך רחוקה, לכו"ע ?
	האם בפסח שני אסור בבל יראה ובל ימצא ?
	האם פסח שני טעון הלל גם באכילתו וגם בעשייתו ?
	האם פסח שני דוחה את הטומאה (כמו הטומאה שהותרה בציבור בפסח ראשון) ?
	האם הפסח שבא בטומאה, מותר באכילה לכל סוגי הטמאים ?
	האם יש מ"ד שמתיר לזבים וזבות נידות ויולדות להיכנס למקדש בזמן שהטומאה הותרה בציבור ?
	האם בפסח מצרים נהג איסור חמץ שבעה ימים ?
	האם פסח דורות צריך לאוכלו בחפזון ?
	האם "תמורת הפסח קרבה", מדובר בפסח שנמצא האבוד קודם שחיטת הפסח ?
	האם בנמצא האבוד אחר שחיטת הפסח, דינו כדחוי בידיים ?
	האם המפריש נקבה לפסחו, חלה קדושה על הכבשה ?
	האם לר"ש הפסח שנתערב בזבחים תלוי אם חבורת כהנים או לא ?
	האם לת"ק אסור להביא קדשים לבית הפסול (לידי פסול) בכל אופן ?
	האם חבורה שאבד פסחה ואמרו לו צא ובקש וכו', ושלו נשחט ראשון, כולם אוכלים משלו ?
	האם חבורה שאבד פסחה ואמרו לו צא ובקש וכו', ושלהם נשחט ראשון, כולם אוכלים משלהם ?
	האם חבורה שאבד פסחה ואמר להם אם אחרתי וכו', ושלהם נשחט ראשון, כולם אוכלים משלהם ?
	האם חבורה שאבד פסחה ואמר להם והם אמרו לו, אוכלים בכל אופן כולם מן הראשון שנשחט ?
	האם חבורה שאבד פסחה ולא אמר להם ולא אמרו לו, תלוי בשחיטת הראשון משני הפסחים

	?
	האם מותר בני חבורה אחרת לקחת את הפסח שנותר מהחבורה שאבד פסחה לשוחטו לשם פסח?
	האם בשתי חבורות שנתערבו פסחיהן שהדין הוא שאלו מושכין וכו', הוא גם כשנשחט הפסח?
	האם יש תקנה כששני פסחים נתערבו זה בזה, ועל כ"א מהם מנוי רק אחד יחיד?

צפנת פענח

כ"א = _____ לכו"ע = _____ לר"ש = _____
 וכו' = _____ לת"ק = _____ מ"ד = _____

מד"ט

הרב דוגמא! לפניך טבלת "מעשה דין טעם".
 השלם ליד כל מעשה את הדין והנושא לפי מחסני המילית להכרתה.

- על פרק ט' -

המעשה	הדין	הטעם
מי מביא פסח שני	מי שהיה טמא, או שהיה בדרך רחוקה, או שוגג, או נאנס	כיון שלא יכלו לעשות את הראשון.
	פטור מכרת	משום שהתורה פטרה אותם מלעשות פסח ראשון, אפילו אם הזידו ולא עשו פסח שני פטורים מכרת, כיון שעיקר כרת הוא בפסח ראשון.
	מי שהיה טמא, או שהיה בדרך רחוקה, ובמזיד לא עשה פסח שני	הם אינם פטורים מן התורה מלעשות פסח ראשון, והשגגה והאונס הם שמעכבים אותם מלעשות פסח ראשון, ולכן חיובם נשאר כמו שהיה וחייבים בכרת, כדין כל מזיד שאינו עושה פסח ראשון.
מי שזמא	לרבי עקיבא: מן המודיעים ולחוץ, וכמידתה לכל רוח	מודיעים הוא שם מקום רחוק מירושלים, שמשם עד ירושלים צריך ללכת מהבוקר עד הערב, ואם הוא נמצא משם ולחוץ, אינו יכול להגיע בבין הערביים - שהוא זמן הקרבת הפסח - לעזרה.
	איזו היא דרך רחוקה	לשיטתם אפילו אם היה קרוב לירושלים וחלה ונתעכב ולא הגיע לאיסקופת (למפתן) העזרה עד סוף שעת הקרבת הקרבן, הרי הוא כמי שהיה בדרך רחוקה, ורבי יוסי דורש זאת מהנקודה שיש על ה-ה' שבדרך "רחוקה", שזה בא ללמדנו שאפילו

		שהדרך אינה רחוקה, ורק האדם הוא רחוק, כגון, שהוא חולה, ומשום חליו אינו יכול להגיע בזמן, הרי הוא נידון כדרך רחוקה. ורבי עקיבא סובר שהחולה דינו כמי שהיה אנוס.
י"ז ע"ג	<p>ההבדלים בין פסח ראשון לשני</p>	<p>1. הראשון - אסור בבל יראה ובבל ימצא, והשני - מצה וחמץ עמו בבית. 2. הראשון - טעון הלל באכילתו, והשני - אינו טעון הלל באכילתו.</p>
	<p>דברים השווים בפסח ראשון ושני</p>	<p>1. זה וזה טעון הלל בעשיתן. 2. נאכלין צלי על מצות ומרורים. 3. דוחין את השבת.</p>
י"ח ע"ג	<p>אכילת פסח שבא בטומאה (שהותרה כשרוב הציבור טמאי מת) לזבין וזבות, נידות ויולדות</p>	<p>הטומאה שהותרה בציבור היא רק לטמאי מת, ולא הותרה לזבין ולזבות, נדות ויולדות, אך כאן, כיון שהותרה לטמאי מת, אין מקבלין עונש כרת, כיון שנלמד מפסוק שרק בזמן שעם ישראל אוכלים בטהרה את הפסח, רק אז הטמאים שאוכלים ממנו, עונשם כרת, אבל לא כשהוא בא בטומאה.</p>
	<p>ביאת מקדש (כניסה לתוך המקדש) של זבים וזבות, נידות ויולדות, כשהטומאה הותרה בציבור.</p>	<p>לתנא קמא: יש עליהם עונש כרת. לרבי אליעזר: אין עליהם עונש כרת.</p>
י"ט ע"ג	<p>מה בין פסח מצרים לפסח דורות</p>	<p>1. פסח מצרים מקחו מבעשור (י' ניסן), ופסח דורות רק צריך ביקור ממום מ' ניסן, אך, אפשר לקחתו בי"ד. 2. בפסח מצרים היה צריך הזאה באגודת אוזב על המשקוף ועל שתי המזוזות, ובפסח דורות אין צריך. 3. בפסח מצרים נאכל (הקרבן) בחפזון, ובפסח דורות אין צריך. 4. בפסח מצרים נהג איסור חמץ רק יום אחד (ט"ו ניסן), ובפסח דורות נוהג איסור חמץ כל שבעה.</p>
	<p>היכן מצינו תמורת פסח שאינה קרבה</p>	<p>משום שקרבן שהיה ראוי ונדחה בידיים, אינו קרב לעולם, אלא ירעה עד שיסתאב, וכיון שהוא אינו קרב, גם תמורתו אינה קריבה.</p>

	שתסאב וכו'.		
	<p>כיון שהאבוד הזה לא נדחה בידיים, אלא שאי אפשר להקריבו לשם פסח, כיון שכבר הקריב את הפסח השני, לפיכך, קרב שלמים, שכן מותר הפסח לשלמים, וכיון שהוא (האבוד) קרב שלמים, כך התמורה כמוהו שקרב שלמים.</p>	<p>כשמצא את פסחו האבוד לאחר ששחט כבר את פסחו השני, אז, מקריב את הראשון (שמצא) לשם שלמים, ואם עשה תמורה לאותו פסח האבוד, גם תמורתו קרב שלמים.</p>	היכן מצינו תמורת פסח שקרבה
י, משנה	<p>משום שמתחילתו לא היה ראוי כלל להקריבו לשם פסח, ולכן, ירעה עד שיסתאב, כיון שחלה עליו קדושה, ורק לאחר שהוא מקבל מום, מוכרו, ודמיו יפלו לנדבה.</p>	<p>ירעה עד שיסתאב, וימכר, ויפלו דמיו לנדבה, (שקונים בכסף זה עולות נדבה)</p>	המפריש פסח שאינו ראוי: נקבה, או זכר בן שתי שנים
	<p>כיון שהבעלים של הפסח מת, הרי שהפסח הזה הוא ללא מנויים, ולכן קרב לשם שלמים ולא לשם פסח.</p>	<p>לא יביאנו בנו אחריו לשם פסח אלא לשם שלמים</p>	המפריש פסחו ומת (והוא היה מנוי יחיד)
י, משנה	<p>ירעו עד שיסתאבו - כיון שאין ידוע איזה קרבן הם, שכן נתערבו זה בזה, ויביא בדמי היפה שבהן מכל מין קרבן - כיון שאפשר שכל מין נמכר בסכום היפה שבהן, ואסור לגרוע ולהפחית מערך הקרבן, ולהביא ממון שקדוש לקרבן זה (כגון אשם) לקרבן אחר (כגון עולה), לכן יפסיד ויביא המותר מביתו.</p>	<p>כולן ירעו עד שיסתאבו, וימכרו, ויביא בדמי היפה שבהן מכל מין קרבן שנתערב, (כגון, אם אחד נמכר בסלע והשאר בחצי סלע, יביא כל אחד משלוש הקרבנות בסלע) והמותר יפסיד מביתו (מרכושו)</p>	הפסח שנתערב בזבחים (אחרים), או הפסח שנתערב בבכורות - בחבורת ישראלים
	<p>משום שהם אוסרים להביא קדשים לבית הפסול (לידי פסול), וכאן הרי הבכורות נאכלים לשני ימים ולילה אחד, ובזה שאומרים להם שהם צריכים לאוכלו בלילה אחד כדין הפסח, הרי מורידים מזמן אכילתו, שכן אם נשאר ממנו, הרי ישרפנו כדין הפסח, ולכן, ירעו עד שיסתאבו כנ"ל כדין שאר זבחים.</p>	לחכמים: ירעו עד שיסתאבו וכו', כנ"ל	הפסח שנתערב בבכורות - בחבורת כהנים
	<p>משום שסובר שכיון שהבכור גם שייך לכהנים, וכל בשרו נאכל כמו בפסח, לכן יאכלוהו בדיני הפסח, ואף על פי שהוא גורע ומפחית מזמן אכילתו, וייתכן גם שישאר נותר מהבכורות לאחר זמן אכילת הפסח, ואז דינו שישרפנו, משום שהוא סובר שמותר להביא קדשים לבית הפסול.</p>	<p>לרבי שמעון: יאכלו שניהם על ידי הכהנים בלילה אחד (בליל הפסח) צלי אש, ככל דיני הפסח.</p>	
<p>משום שכולם נמנו על פסחו, והם משכו ידיהם משלו רק לאחר השחיטה, ואי אפשר להימשך לאחר השחיטה, ושלחם ישרף כיון שהוא פסח ללא בעלים.</p>	<p>הוא אוכל משלו, והם אוכלים עמו, ושלחם ישרף</p>	<p>אם שלו נשחט ראשון</p>	י, משנה חבורה שאבד פסחה, ואמרה לאחד צא ובקש (וחפש) ושחוט עלינו (דהיינו שהם רוצים להישאר מנויים על

<p>הוא אוכל משלו, שכן לא נמנה על שלהם כלל, והם אוכלים משלהם שהרי משכו ידיהם מהאבוד לפני שחיתתו.</p>	<p>הוא אוכל משלו, והם אוכלים משלהם</p>	<p>אם שלהם נשחט ראשון</p>	<p>האבוד) והלך ומצא ושחט, והם לקחו (קרבו אחר) ושחטו</p>
<p>הוא אוכל משלו, שכן לא נמנה על שלהם כלל, והם אינם אוכלים עמו, שמא שלהם נשחט ראשון ונמצא שמשכו ידיהם משלו, ושלחן יצא לבית השריפה, שמא שלו נשחט ראשון, ונמצא שאינם מנויים על השני, ואין לו בעלים, ופטורים מלעשות פסח שני, דממה נפשך היה להם פסח ראוי ושחיטה ראויה.</p>	<p>הוא אוכל משלו, והם אוכלים עמו, ושלחן יצא לבית השריפה, ופטורין מלעשות פסח שני</p>	<p>אם אינו ידוע איזה נשחט ראשון, או ששחטו שניהם כאחד</p>	
<p>הוא אוכל משלו, משום שנשחט ראשון, והרי הוא מנוי עליו, והם אוכלים משלהם, כיון שעל האבוד לא היו מנויים כלל, שכן משכו ידיהם ממנו.</p>	<p>הוא אוכל משלו, והם אוכלים משלהם</p>	<p>אם שלו נשחט ראשון</p>	
<p>משום שנמנה על שלהם, ושלחם נשחט ראשון, ושלו ישרף, משום שהוא פסח בלא בעלים.</p>	<p>הם אוכלים משלהם, והוא אוכל עמהם, ושלו ישרף</p>	<p>אם שלהם נשחט ראשון</p>	<p>(לפני שהלך לחפש) אמר להן, אם אחרתי צאו ושחטו עלי (דהיינו, שהוא גם נמנה על שלהם) והלך ומצא ושחט, והם לקחו (קרבו אחר) ושחטו (והם משכו ידיהם מן הראשון)</p>
<p>הם אוכלים משלהם, שכן רק עליו הם מנויים, והוא אינו אוכל עמהם, שכן אין ידוע על איזה מהם הוא מנוי, ושלו ישרף שכן ייתכן שאין לו בעלים, כי יכול להיות ששלחם נשחט ראשון, ופטור מלעשות פסח שני, משום שמכל מקום היה מנוי על אחד מהם והיה כאן שחיטה ראויה עבורו, רק לנו אין ידוע על איזה מהם היה מנוי.</p>	<p>הם אוכלים משלהם, והוא אינו אוכל עמהם, ושלו יצא לבית השריפה, ופטור מלעשות פסח שני</p>	<p>אם אינו ידוע איזה נשחט ראשון, או ששחטו שניהם כאחד</p>	
<p>משום שכולם מנויים עליו, וכיון שמשכו ידיהם לאחר השחיטה, נשאר מנויים על שלו, ושלחם יצא לבית השריפה, כיון שאין לו בעלים.</p>	<p>כולם אוכלים משלו, ושלחם ישרף</p>	<p>אם שלו נשחט ראשון</p>	<p>אמר להן - אם אחרתי צאו ושחטו עלי, והם אמרו לו - צא ובקש ושחוט עלינו, הרי שכולם מנויים על שני הפסחים</p>
<p>משום שכולם מנויים על שלהם, וכיון שמשך ידיו לאחר השחיטה, נשאר מנוי על שלהם, ושלו יצא לבית השריפה, כיון שאין לו בעלים.</p>	<p>כולם אוכלים משלהם, ושלו ישרף</p>	<p>אם שלהם נשחט ראשון</p>	
<p>משום שאין ידוע היכן הם מנויים,</p>	<p>שניהם יוצאים לבית השריפה, ופטורים</p>	<p>אם אינו ידוע</p>	

בהצלחה

תלמוד תורה "מעשי הייא" ביתר עילית
כתה ה'

אצלינו בביתה מצטיינים ומהדרים במצות
"ואהבת לרעך כמוך"